

**Belgische Kamer
van Volksvertegenwoordigers**

GEWONE ZITTING 1989-1990

5 JULI 1990

WETSONTWERP

**tot wijziging van de wet van 3 april
1953 betreffende de rechterlijke
inrichting en van artikel 213
van het Gerechtelijk Wetboek**

AMENDEMENTEN

N^r 1 VAN DE REGERING

Art. 3(nieuw)

Een artikel 3(nieuw) toevoegen, luidend als volgt :

« Art. 3. — In artikel 209 van het Wetboek van Strafvordering worden de woorden « op een verslag door een van de rechters uitgebracht » geschrapt. »

N^r 2 VAN DE REGERING

Art. 4(nieuw)

Een artikel 4(nieuw) toevoegen, luidend als volgt :

« Art. 4. — In artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering worden de woorden « Na het verslagen voordat de verslaggever en de rechters » vervangen door de woorden « Voordat de rechters ». »

Zie :

- 1243 - 89 / 90 :

— N^r 1 : Wetsontwerp.

**Chambre des Représentants
de Belgique**

SESSION ORDINAIRE 1989-1990

5 JUILLET 1990

PROJET DE LOI

**modifiant la loi du 3 avril 1953
d'organisation judiciaire
et l'article 213
du Code judiciaire**

AMENDEMENTS

N° 1 DU GOUVERNEMENT

Art. 3(nouveau)

Ajouter un article 3(nouveau), rédigé comme suit :

« Art. 3. — A l'article 209 du Code d'instruction criminelle, les mots « sur un rapport fait par l'un des juges » sont supprimés. »

N° 2 DU GOUVERNEMENT

Art. 4(nouveau)

Ajouter un article 4(nouveau), rédigé comme suit :

« Art. 4. — Dans l'article 210 du Code d'instruction criminelle, les mots « A la suite du rapport, et avant que le rapporteur et les juges » sont remplacés par les mots « Avant que les juges ». »

Voir :

- 1243 - 89 / 90 :

— N° 1 : Projet de loi.

VERANTWOORDING

Artikel 209 van het Wetboek van Strafvordering in zijn huidige lezing bepaalt dat over het hoger beroep uitspraak wordt gedaan op een door een van de rechters uitgebracht verslag. Dit verslag vormt de eerste daad van het onderzoek in hoger beroep, zulks zowel voor het hof van beroep als voor de rechtbank van eerste aanleg, die zitting houdt in hoger beroep van correctionele zaken (overeenkomstig de verwijzing bepaald bij artikel 172 van het Wetboek van Strafvordering). Het verslag wordt opgesteld en uitgebracht door een van de rechters die zitting houdt op de terechtzitting zelf. Wat de vorm en de inhoud betreft, worden door de wet geen vereisten gesteld.

Bovendien staat het de rechter vrij zijn verslag mondeling, in zijn geheel of gedeeltelijk uit te brengen. Niettemin vormt dit rapport een substantiële formaliteit waarvan de vervulling op straffe van nietigheid moet worden vastgesteld.

Dat is een zwaarwegende vereiste. In plaats van zich te kunnen toeleggen op de behandeling van de hun voorgelegde zaken, worden de rechters in hoger beroep, die reeds veel verplichtingen hebben, zodoende gedwongen tijd te besteden aan de redactie van beschrijvende verslagen, die enkel dienen om de zaak in herinnering te brengen. Door het uitbrengen van de verslagen duurt de terechtzitting aanzienlijk langer zonder dat een nieuw feit aan de zaak wordt toegevoegd, omdat de partijen geacht worden de staat van het geding te kennen. De instandhouding van die vereiste maakt de toestand des te ernstiger, omdat bij de gerechten van hoger beroep steeds meer zaken worden aangebracht (hetgeen door de heer procureur-generaal bij het Hof van Cassatie nog eens in herinnering is gebracht tijdens zijn redevoering van 1 september 1987 naar aanleiding van de plechtige openingszitting van het Hof van Cassatie, 10.10.1987, *Journal des Tribunaux*, blz. 553-554).

Gelet op de omvang van de achterstand bij het gerecht is het dringend noodzakelijk de rechtspleging zoveel mogelijk te vereenvoudigen, teneinde de rechtsbedeling efficiënter en sneller te laten geschieden.

De Minister van Justitie,

M. WATHELET

JUSTIFICATION

L'article 209 actuel du Code d'instruction criminelle prévoit que l'appel sera jugé, sur un rapport fait par l'un des juges. Ce rapport constitue le premier acte d'instruction au niveau de l'appel, tant devant la cour d'appel que devant le tribunal de première instance siégeant en appel en matière correctionnelle (en vertu du renvoi de l'article 172 du Code d'instruction criminelle). Le rapport est rédigé et présenté par l'un des juges qui siègent à l'audience. La loi ne pose aucune exigence, en ce qui concerne la forme ou le contenu de ce rapport.

Le juge est en outre libre de le présenter oralement en tout ou en partie. Néanmoins, ce rapport constitue une formalité substantielle dont l'accomplissement doit être constaté, à peine de nullité.

Cette exigence formelle est lourde. En effet, elle oblige les juges d'appel, déjà investis d'obligations nombreuses, à consacrer un temps certain à rédiger des rapports descriptifs, dont la valeur est de simple rappel, au lieu de se concentrer sur la résolution des affaires qui leur sont soumises. En outre, ces rapports prolongent sensiblement l'audience, sans y apporter d'élément nouveau, les parties étant en effet censées connaître l'état de la procédure. Cette exigence devient d'autant plus lourde aujourd'hui où les juridictions d'appel sont submergées de recours (ainsi que M. le Procureur général près la Cour de cassation a eu l'occasion de le rappeler lors du discours qu'il a prononcé à l'audience solennelle de rentrée de la Cour de cassation, le 1er septembre 1987 — *Journal des Tribunaux* 10.10.1987, pp. 553-554).

Compte tenu de l'importance de l'arriéré judiciaire, il est urgent de simplifier les procédures autant que faire se peut, afin de rendre l'administration de la Justice plus efficace et plus rapide. C'est la raison pour laquelle le Gouvernement vous propose de supprimer l'exigence formelle du rapport.

Le Ministre de la Justice,

M. WATHELET